

Hévízi Ottó:

A ZUHANÁS

ez a viasznyálkás tollcsomó  
ez a véres embertörmelék  
itt a földön  
meg ahogy apró pihéket  
borzol rajta még  
az alászakadás szédülete

ez a csődület -- szörnyülködő  
ide ide  
fölhasítva jaj a magasság gyomra

igen  
és emésztve már félig  
a fej  
a kar  
a szárnyemelő lécdarabok  
-- csak a viasz ehetlen  
csak a szándék

bámész amőba a déli tömeg  
de amint riadtan körülállják  
sajnálattuk őszinte ravatal

mégsincs oly önkínzó tekintet  
ami  
lassan  
konokon  
fölmenetelne  
a végső sikoly  
légüres folyosóján  
ama égi párkány pereméig  
ahonnan valakinek  
immár  
megérte a zuhanás